

24 MEI 2009 – ZEVENDE PAASZONDAG

EERSTE LEZING

HANDELINGEN DER APOSTELN
1, 15-17.20A.20C-26

In die dagen stond Petrus op te midden van de broeders – er was een groep van ongeveer honderdtwintig personen bijeen – en sprak:

Broeders en zusters,

het Schriftwoord moest in vervulling gaan dat de heilige Geest door de mond van David tevoren gesproken heeft over Judas, die de gids is geworden van hen die Jezus gevangen namen. „Hij behoorde tot ons getal en had aan dit dienstwerk zijn deel gekregen. Er staat immers geschreven in het boek van de psalmen: Een andere neme zijn ambt over. Dus moet een van de mannen die tot ons gezelschap behoorden gedurende de tijd dat de Heer Jezus onder ons verkeerde, vanaf het doopsel van Johannes tot de dag waarop Hij van ons werd weggenomen, met ons een getuige worden van zijn verrijzenis.”

Men stelde er twee voor: Jozef ook Barsabbas geheten, bijgenaamd Justus, en Mattias. Toen baden zij als volgt: „Gij Heer, die aller harten kent, wijs degene aan die Gij van deze twee hebt uitverkoren om de plaats te bezetten in dit dienstwerk en apostelambt, waaraan Judas ontrouw werd om heen te gaan naar zijn eigen plaats.” Toen liet men hen loten en het lot viel op Mattias. Hij werd toegevoegd aan de groep van de elf apostelen.

TWEDE LEZING

EERSTE BRIEF VAN JOHANNES 4, 11-16

Vrienden,

Als God ons zozeer heeft liefgehad, moeten ook wij elkander liefhebben. Nooit heeft iemand God gezien, maar als wij elkaar liefhebben, woont God in ons en is zijn liefde in ons volmaakt geworden. Dit is het bewijs dat wij in Hem verblijven zoals Hij verblijft in ons, dat Hij ons deel heeft gegeven aan zijn Geest.

En wij, wij hebben gezien en wij getuigen dat de Vader zijn Zoon heeft gezonden om de Heiland van de wereld te zijn. Als iemand erkent dat Jezus de Zoon van God is, woont God in hem en woont hij in God. Zo hebben wij de liefde leren kennen die God voor ons heeft en wij geloven in haar. God is liefde: wie in de liefde woont, woont in God en God is met hem.

EVANGELIE

JOHANNES 17, 11B-19

In die tijd sloeg Jezus zijn ogen ten hemel en bad: „Heilige Vader, bewaar in uw Naam hen die Gij Mij gegeven hebt, opdat zij één mogen zijn zoals Wij. Toen Ik bij hen was, bewaarde Ik in uw Naam hen die Gij Mij hebt gegeven. Ik heb over hen gewaakt en niemand van hen is verloren gegaan behalve de man des verderfs, want de Schrift moest vervuld worden. Maar nu kom Ik naar U toe en nog in de wereld zeg Ik dit, opdat zij mijn vreugde ten volle in zich zouden bezitten. Ik heb hun uw woord meegedeeld, maar de wereld heeft hen gehaat omdat zij niet van de wereld zijn zoals Ik niet van de wereld ben. Ik bid niet dat Gij hen uit de wereld wegneemt, maar dat Gij hen bewaart voor het kwaad. Zij zijn niet van de wereld zoals Ik niet van de wereld ben.

„Wijd hen U toe in de waarheid. Uw woord is waarheid. Zoals Gij Mij in de wereld gezonden hebt, zo zend Ik hen in de wereld, en omwille van hen wijd Ik Mij aan U, opdat ook zij in de waarheid aan U toegewijd mogen zijn.”

Schriftlezingen © Katholieke Bijbelstichting
's Hertogenbosch, www.rkbijbel.nl

commentaar bij de zondagslezingen

— KRIS DEPOORTERE —

Wachtzondag

DONDERDAG VIERDEN WE HEMELVAART. Langzaam nam Jezus afscheid van zijn leerlingen. Hij wilde ze door zijn verschijningen laten zien dat Hij, de Verrezen Jezus, dezelfde was én toch heel anders. Veertig dagen duurde de groeitijd van de leerlingen. „Jullie zullen me niet meer kunnen aanraken, voelen, vastnemen”, zei Jezus steeds. „Ik zal niet meer lichamelijk aan-wezig zijn, maar wel in-wezig. Ik zal in-wezig zijn, in het diepste van jullie hart. Ik zal de Stem van jullie hart zijn. En jullie zullen nooit meer helemaal alleen zijn. Jullie dragen Mij in je hart. Of beter nog, Ik woon in jullie hart.”

‘Veertig’ duurt het in de Bijbel, eer de leerlingen er iets van beginnen te vermoeden... Op Hemelvaart voelden de leerlingen dan de breuk aan. Volgens de Handelingen gebeurde de hemelvaart op de Olijfberg, de plaats waar Jezus zulk groot verdriet had. Nu kon Hij eindelijk terug naar huis, op de plaats waar Hij had gesmeekt: „Vader, laat die kelk toch aan mij voorbijgaan.” Tijdens die doodstrijd had Jezus antwoord gekregen: „Er kwam een engel van troost” (Lucas 22, 43). Ook op Pasen waren er zo’n ‘engels van troost’. Ze zaten, in het wit gekleed, in het lege graf en ze zeiden dat Jezus opgestaan was uit de dood.

Bij de hemelvaart waren ze er opnieuw, twee mensen met witte gewaden. Zij spraken: „Waarom staan jullie nog naar de hemel te kijken, omhoog? Dat is voorbij. Kijk nu om jullie heen. Kijk naar medemensen. Zoals Jezus deed. Ga naar je medemensen. Heel hun wonden, laat ze bij jullie uitschreien, vier met hen Kana met overvloedige wijn, zorg voor hun verloren kinderen, vind palliatieve zorg uit voor verzwakte mensen, steun mensen achter tralies, bevecht geweld en verkrachting. En herken Jezus voortaan in je medemensen. Kijk dus niet meer naar de wolken, maar kijk in de ogen van de armste medemensen. Daar – en alleen daar – zullen jullie Jezus herkennen.”

De leerlingen zijn echter nog niet sterk genoeg. Ze trekken weer naar de stad. Ze trekken zich opnieuw terug in de zaal van de herinnering aan dat mooiste moment, het Laatste Avondmaal. Ze zitten weer aan dezelfde tafel. Zoals een vrouw plaatsneemt in de fauteuil van haar overleden man na de begrafenis als het afscheid echt doordringt. Zonder dat ze het beseffen, beginnen de leerlingen een novene: negen intense dagen om tot inzicht en vooral tot uitzicht te komen. De elf overgebleven leerlingen. Met de lege stoel van Judas.

En toch kondigt zich een kentering aan. Twee dingen vallen op in het korte verslag uit het eerste hoofdstuk van de Handelingen. Ten eerste, de onverwachte vermelding van Maria. Ze is er bij in de zaal van de herinnering (Handelingen der Apostelen 1, 14). We zagen haar op Goede-Vrijdagavond, de pietà, met het lijk van Jezus op de schoot. Dieper dan alle leerlingen was zij getroffen, maar eerder dan de anderen beseft ze wat haar opdracht is: de groep bijeenhouden. Moeder te zijn van die elf ruige mannen. Had Jezus dat niet gevraagd op het kruis? Dat ze moeder zou zijn van Johannes? Maar moederschap kent geen grenzen. Ze is moeder van de elf verloren leerlingen. Ze zal wel heel vaak gebeden hebben: „Kom, Geest van Jezus, kom, Geest die altijd zegt: ‘En toch’.”

Het twee verrassende feit uit het eerste hoofdstuk van de Handelingen hoorden we vandaag in de eerste lezing. Het is alsof de leerlingen zich voor het eerst ‘herpakken’. Ze willen het Twaalfstal herstellen. Zo had Jezus het gewild. Elf is één te weinig. Ze doen een consultatie. Er is sprake van „ongeveer honderdtwintig mensen”. Ze beraden zich onder elkaar. Er blijven twee kandidaten over. Verkiezingen dus? Neen. Ze doen het anders. Rijker. Ze bidden samen: „Heer, Gij die de harten kent, wijs nu degene aan die Gij hebt uitverkoren.” En dan loten ze. Het wordt Mattias. Zo zijn ze weer met twaalf.

Zo is de groep rond Maria al een heel klein beetje geheeld en genezen. Zouden ze toch voortdoen? Zouden ze al ergens horen: „En toch geven we het niet op. En toch is het Leven sterker dan de dood”?

De novene tussen Hemelvaart en Pinksteren is bijna halfweg. Kom, Geest van Jezus, kom, Geest die altijd zegt: „En toch”...